

Flori de hiacint

Necorupb

O, cum se duce timpul, lăsând pe pedestale
statuile-nsetate de neuitatul zbor,
pe când din miezul iernii se-apropie agale
o altă primăvară pe-o aripă de dor.

Zăpezile flămânde se zbat de-o săptămână
să-și țină ghiociei la sânul dantelat,
la marginea pădurii din vraja lor adună
speranțele pierdute sub cerul înstelat.

Mai bate încă vântul, iar firigul de afară
mă ține lângă sobă, cu gândul mohorât,
tăciunii strânși în vatră, în fiecare seară,
îmi spun povești uitate, să-mi țină de urât.

Ascult acum povestea pe care mi-ai citit-o
întinsă pe-așternutul cu flori de hiacint,
și parcă deodată te văd venind, iubito,
călare pe licornul cu frâul de argint.